

20. A VÍZÜGYI SZOLGÁLAT SZERVEZETE ÉS FELADATAI

20.1. BEVEZETŐ GONDOLATOK

A víz az élet alapja. A vízviszonyok (mennyiség, minőség, eloszlás, kölcsönhatások más természeti tényezőkkel, stb.) meghatározói minden ökoszisztémának. Fizikailag jól definiált, egységes, a földi körforgása révén „összefüggő”. Gyakorlatilag minden „vízcsepp” amit az ember a körforgásból kivesz, előbb, vagy utóbb, bár többségében minőségében módosulva, de visszatér oda, azaz *tartósan nem birtokolható*. A víz – különösen az édesvíz – csak véges mértékben áll rendelkezésre, korlátos természeti kincs. Egy vízgyűjtő „valódi rendszer”, az abba történő bármely beavatkozás (legyen az természetes, vagy ember általi) a vízgyűjtő egészében hat. E tulajdonságok révén a víz egyidőben senkié és mindenkié, **a víz közcélú és közérdekű**.

A víz általában nem ott és nem akkor áll rendelkezésre, ahol és amikor az emberi tevékenység azt igényli. Ezért az ember szinte folyamatosan alakította – és alakítja ma is – maga körül a vízviszonyokat. Ez a tevékenység, a technológiai fejlődés függvényében a történelem során három nagy szakaszra osztható:

- *Kezdetben* az ember eseti beavatkozásokkal elégíti ki vízigényét, ill. védi meg magát a vízkároktól (Európában ez az emberiség kezdeteitől nagyjából az ipari forradalom kezdetéig datálható).
- *A második fázisban* az ember tervezi, komplex módon felméri a tennivalókat és erőteljesen beavatkozik egy-egy vízgyűjtő természeti folyamataiba annak érdekében, hogy a vízviszonyok a céljai érdekében alakuljanak (országrészeket védő gátakat épít az árvizek ellen, tározókat a vízkészletek gyarapítására, csatornákat a vízkészletek régiók közti átcsoportosítására stb.).
- *A harmadik fázisban* már a saját tevékenységével kell, hogy igazodjék a természet adta korlátokhoz, azaz a technológiát alakítja a lehetőségekhez (víztakarékos ipari és mezőgazdasági technológiák, vízigény-szabályozás, a vízminőség védelme stb.).

Manapság ennek a szakasznak a határán élünk. Környezetünk érdekében egyre inkább saját magunkat kell igazítani a vízviszonyokhoz, de nem várható el, hogy ezt az egyes ember, vagy gazdálkodó szerv saját közvetlen anyagi érdeke ellenében önként tegye. Ezért *a vízviszonyokkal kapcsolatos közösségi érdekek érvényesítése egyre jobban felértékelődik*.

Az emberi közösség kötelezettségei és feladatai a közcélúság és közérdekűség érvényesítésére – gyakorlatilag minden kultúrában, évezredek óta – három síkon jelennek meg:

- (1) *A vízzel kapcsolatos gazdálkodási, viselkedési stb. szabályok megalkotása* – jogalkotás – és a jogalkalmazás, ideértve az ellenőrzési-felügyeleti tevékenységet is. Ehhez feltétlenül szükséges egy megfelelő államhatalmi jogosítvánnyal rendelkező *hatósági szervezet*. (Általánosabban: *jogi intézményrendszer*.)
- (2) *Tárgyasult feladatok, a közösség quasi tulajdonosi szerepe*: a vízkészletek elosztása, annak nyilvántartása, a vízkárok elleni védekezés eszközeinek (gátak, csatornák, szivattyútelepek stb.) kezelése-üzemeltetése, karbantartása, fejlesztése, a nagy folyók felügyelete, szabályozása stb. Ma már idetartozó a nem közvetlen állami, operatív feladatok ellátása, de a vízzel kapcsolatos közösségi preferenciák érvényesítése is a *gazdasági szabályozás* eszközeivel. (Általánosabban: *gazdasági intézményrendszer*.)
- (3) A harmadik nagy feladatcsoport jelentősége az előzőekkel egyenrangú, mégis ritkábban szokás emlegetni. Nevezetesen: a vízviszonyok az egyes ember számára életteret, a gazdálkodó tevékenység számára termelési tényezőt jelentenek, ezért e tárgyban nélkülözhetetlen *információ igényük* van. Ezek az információk elkülönülten nem (ill. nem hatékonyan) állíthatók elő, nem értelmezhetőek és nem sajátíthatók ki. Szükséges tehát egy szakapparátus, amely ezeket az információkat előállítja, rendszerezi, közreadja, ezen a bázison a stratégiai tervezést elvégzi, majd a megfelelő érdekegyeztető-demokratikus fórumok elé bocsátja. A *stratégiai tervezés* egybekapcsolja a *jogi és a gazdasági intézményrendszert*, meghatározza azok *eszközrendszerét, arányait*.

Magyarországon az elmúlt évszázadok folyamán szerves fejlődésben alakult ki a természetföldrajzi adottságaink által indokolt, nagy hagyományú specializált szervezet, **a vízügyi szolgálat**, amely ezt a három nagy feladatcsoportot egységesen látja el. Bizonyított, hogy *ez nem a vízgazdálkodásnak valamely belső szakmai öntörvényeként alakult ki, hanem a víznek az előbbieken is említett természeti sajátosságai következményeként, amit hazánknak a Kárpát-medencében elfoglalt helyzete tovább erősít*.

20.2. A VÍZÜGYI FELADATOK ELLÁTÁSÁNAK ÉS ORSZÁGOS IRÁNYÍTÁSÁNAK HAGYOMÁNYAI ÉS TAPASZTALATAI MAGYARORSZÁGON

20.2.1. A kezdetek

A *korai vízügyi igazgatás* – éppúgy, mint a többi igazgatási tevékenység is – a vármegyei szervezetben zajlott (a központi hatalom és a nemesi vármegye kettéválása csak a török hódoltság idején kezdődik meg) és erősen központos követelményeket érvényesített. Hatékonyságára példa, hogy *nagy kiterjedésű területeken is tudtak azonos irányelvek szerint vezérelt akciókat szervezni*. (Pl. IV. Béla 1247-ben vizsgálta felül a Dunántúlon engedély nélkül épült, a közérdeket veszélyeztető vízimalmokat.) *Werbőczy Hármaskönyve* 1517-ben már több évszázados gyakorlat összegzéseként rögzíti a mederváltozásokkal, árvédelmi töltésekkel, malomgátakkal kapcsolatos birtokjogi kérdések között, hogy *a közcélú vízi munkálatok érdekében a magántulajdon bizonyos korlátozása is szükséges és elismert*.

A törökkel vívott harc évszázadai alatt a *vízi munkák* is teljesen más célt kaptak, elsősorban *hadászati jelentőségre* tettek szert. A várak és települések védelmére végzett vízi munkák egyfelől a tervezés és kivitelezés tekintetében jelentős technikai fejlődést hoztak, másfelől viszont nem voltak tekintettel korábbi gazdasági-gazdálkodási érdekekre. Óriási területeket érintettek a törökdúlások, aminek következményeként az Alföld mocsaras, víz- és széljárta, folyamatosan degradálódó területté vált.

A középkorban a király mellett a nádor hozhatott vízügyi döntéseket. A főispán feladata a végrehajtás ellenőrzése, helyi döntések meghozatala volt. Királyi biztosokat neveztek ki, akiknek feladata volt a több megyét érintő vízügyi problémák megoldása.

20.2.2. Az önálló vízügyi igazgatás gyökerei

A *vízügyi igazgatás* 1686 után, az újjáépítés időszakában kapott újra polgári értelmet, amikor együtt fejlődött, differenciálódott a *civil igazgatással*. A szakigazgatás központi szerve a *Budai Kamara* volt, ezt követték a kerületi tisztartóságok (kamarák, majd igazgatóságok). Hivatalnoki karukban már megtaláljuk a *hajózási, folyamszabályozási ügyek előadóit* is. *Werbőczy* korától számítva az első közcélú vízi munkálatokkal kapcsolatos központi (királyi kamarai) és területi (megyei) feladatokat *Mária Terézia 1751. évi II. dekrétuma* rögzíti, utasítva az előbb említetteket a hajózható folyók medrének tisztítására, karbantartására, a malomgátak felülvizsgálatára. A *kamarai folyammérnökök osztálya* ezt követően fokozatosan fejlődik önálló szervezetté.

és kisebb-nagyobb módosulásokkal, elnevezésében többféle változattal meg is maradt egészen 1867-ig, a modern magyar miniszteriális struktúra megalkotásáig.

A XVIII. század második felében megkezdődött az új vízügyi igazgatás felépítése. 1780-ban országosan 40 mérnök tevékenykedett a vízügy területén. 1784-ben megkezdődött a vízi utak feltérképezése, amelyet később a folyók egész árterületére kiterjesztettek. 1785-ben egységes korszerű államigazgatási szervezetet, *önálló központi vízügyi igazgatást* szerveznek a II. József által létrehozott Helytartóság részeként. Ez a Hajózási Igazgatóság hat területi szervvel és mérnöki karral, mely kiegészült Építészeti Főigazgatósággal. Ezzel megteremtődött az egységes műszaki igazgatás (hajózás, vízszabályozás, építészet, utak és hidak építése). 1788-ban 10 kerületi igazgatóságot és megyei mérnöki hivatalokat szerveztek.

Ez volt az a vízügyi-műszaki kar, amelyik az "állami" vízi munkákat felmérte, megtervezte, a kivitelezést irányította. Folyammérnökei ellenőrizték, felügyelték a mások – többségében vármegyei mérnökök, de magánosok által is – végzett vízi munkákat. Ebben az időben *a vízi munkák mennyiségükben, hatásukban és a közcélhoz való igazodást illetően robbanásszerűen fejlődtek*. A XVIII-XIX. század fordulóján a Ferencz-csatorna építésével kapcsolatban már megjelenik a *helyi jelentőségű közcélú vízi létesítmény* megvalósítására és üzemeltetésére szolgáló speciális szervezet: a *vízitársulat*. Ez demokratikus szerveződési elveivel önmagában biztosíthatja a közcélokhoz való igazodást. A társulatok egyre nagyobb "projektek" megvalósításába fognak, mígnem *Széchenyi* gazdaságpolitikai szervező munkája nyomán 150 évvel ezelőtt, 1846. január 22-én létrejön a *Tiszavölgyi társulat*.

A társadalmi igényekhez folyamatosan idomul az igazgatás is. Korábban a nagy munkák egységességének biztosítását kiküldött biztosok intézték, kisebb-nagyobb apparátussal. A Tisza-völgy szabályozása esetében viszont már megjelenik az *első központi, operatív szakfelügyeletet ellátó intézmény*, a Tisza Szabályozás Központi Bizottsága, amelyik 1856-tól Tisza-szabályozási Felügyelőségként működik. Az 1860-as évek elejére kiépülnek és stabilizálódnak a szakigazgatás területi feladatait ellátó folyammérnökségek (1867-től már a Közmunka- és Közlekedésügyi Minisztérium felügyelete alatt). Munkájukat a megyei és vármegyei szervektől függetlenül, közvetlen központi alárendeltségben látják el. E korszak utolsó nagy fejlődési periódusában, 1879-ben Kvassay Jenő vezetésével megszervezik a kultúrmérnöki intézményt.

20.2.3. A modern – polgári – vízügyi szakigazgatás

Az eddigi fejlődés lezárása, összegzése, a modern vízügyi szakigazgatás pillére volt az 1885. évi *vízjogi törvény*. A polgári fejlődés e tekintetben vett alapjait adja azzal, hogy egyfelől a lehető pontossággal meghatározza a *vízzel kapcsolatos tulajdonjogokat és azok korlátait* (szabad rendelkezésű vizek, hatósági rendelkezés alatt levő vizek), másfelől *elrendezi a vízviszonyok alakításának társadalmi munkamegosztását*, mert megfogalmazza az egyén (a birtokos) és a közösség tennivalóját, ez utóbbit a helyi közösségekben alakítandó társulatok feladatává teszi. Így pontos határvonalat tud adni az *egyéni érdek* és a *közérdek* között. Jellemző és teljesen ésszerű, hogy ez a vízjogi törvény a központi állami érdek kifejeződésének nagyon szűk keretet hagy (illetve azt nem is törvényesíti). Ennek oka az a felismerés, hogy vízviszonyokkal kapcsolatos érdekek csak a vízgyűjtőn értelmezhetőek és ezek az elemi érdekekből, alulról épülnek fel. Tehát az általános feladatok vagy egyéni (birtokosi feladatok) vagy az érdekeltek közösségének – a társulatnak – a tennivalói. Az állam feladata legfőképp az, hogy a nagy közösség érdekében szabályozza és felügyelje a vízi munkák lehetőségeit és mikéntjét. *A szabályozás két fő szférája a vízjog és a gazdasági intézményrendszer*. Állami kezelésben csak a nagy vizek medre van és az állam által elhatározott tervekről, munkálatokról külön, *egyedi törvények* rendelkeznek.

A vízjogi törvény egy adott vízgyűjtőn megjelenő érdekek összehangolását főként azzal szolgálja, hogy a vízi létesítmények megvalósítását vízjogi engedélyhez köti, amely egyben a *nyilvántartás fő eszköze is*. (A hosszú távú ún. kerettervezés, mint az érdekek összehangolásának fontos eszköze, csak később jelenik meg.) Az *engedélyező hatóság* a közigazgatási szervezet, az *alispáni hivatal*, de munkáját két, a megyének nem alárendelt – az előbbieken leírt fejlődésű – szakintézmény segíti: a *folyammérnöki hivatal* (a folyók medrét és az árvízvédelmi létesítményeket illetően), valamint a *kultúrmérnöki hivatal* (a vízrendezést, belvízvédelmet – mai megfogalmazásban: a területi vízgazdálkodást – illetően).

Ezeknek az intézményeknek a szakvéleménye perdöntő a vízjogi engedélyezés folyamatában. Kultúrmérnöki Hivatal Trianon előtt 19 volt, azt követően 8, majd 1942-től 12 működött. Folyammérnöki Hivatalból létrehozásukkor 12, Trianon után 8, majd 1942-től 11 volt.

A *főhatóság* a *Földművelésügyi Minisztérium* volt, amely egyben az előbb említett két szakhivatalt is felügyelte. A minisztériumban az idők folyamán változott a struktúra, de alapvetően két fő területen – a vízjogin és a műszakin – folyt a munka. A *vízjogi rész* látta el a vízjogi engedélyezés másodfokú hatósági feladatait, egyúttal a jogi szabályozás, kodifikáció munkáját is. A *műszaki rész* kétfelé oszlott: a *folyammérnöki* és a *kultúrmérnöki* területre. A két fajta hivatal felügyelete *területi felügyelői rendszerben* valósult meg.

Ez azt is jelentette, hogy a vízügyi szolgálat a főhatóság szintjén egységesen jelent meg. Vagyis a bizonyos szakmai munkamegosztás szerint kialakított területi szervezetek egysége, összegződése a főhatóságnál valósult meg. (Ez messze nem azonos a közelmúltbeli magyar gyakorlattal, amikor is teljes szakmai egységet kifejező területi szervezet van, de a műszaki irányítás a főhatóságon belül – szakágazati szempontok szerint – különül el.) Egyes visszaemlékező vélemények szerint az integrálódásnak ilyen – 1948 előtti – hierarchiája a szolgálat sikerének egyik fontos eleme volt.

A központi szervezetnek fontos további részei is voltak, nevezetesen: *országos szintű*, de mégsem miniszteriális jellegű, hanem sokkal inkább *operatív teendők ellátására*, ilyenek pl. a *vízrajzi intézet* (kezdetben – 1886 óta – osztály, vagy az *árvízvédelmi kormánybiztosság* (ez egy viszonylag későn, 1940-ben felállított szervezet), továbbá bizonyos *központi gazdaságpolitikai szempontú projektek szervezésére*, ilyenek voltak: az *Országos Öntözésügyi Hivatal*, vagy a *Vízérőügyi Hivatal*.

Az 1930-as években Sajó Elemér egységesítette a vízügyi igazgatást (árvízvédelem, vízrendezés, mezőgazdasággal kapcsolatos vízügyi feladatok, vízerőhasznosítás, vízellátás, csatornázás).

Nem közvetlenül a vízügyi szakigazgatás történetének része, de arra jelentősen visszahat a *hazai vízügyeknek a nemzetközi vízügyekhez való viszonya*. A múlt században a magyar vízgazdálkodás élhetett azzal a páratlan adottsággal, amit a *Kárpát-medence természetföldrajzi, vízrajzi egysége* jelent. Ezt az egységet bontotta meg az első világháborút követően a trianoni, majd a második világháború után a párizsi béke, amikor Magyarország nemcsak területének kétharmadát veszítette el, hanem (Sajó Elemér szavaival élve): *"...Régebbi egységes vízrendszerünkben finom művű, nagyon tökéletes vízrajzi, árvízjelző, belvízrendező, szabályozó szervezet alakult ki. Ezt a tökéletes gépezetet a békeszerződés szétdarabolta..."*, majd később: *"..az új határ Nagy-Magyarországnak úgyszólván minden jelentékenyebb vízfolyását erőszakosan metszi és a kisebb vízfolyásokat és a vizeitársulatok területeit is minden rendszer nélkül szétszaggatta, a határok mentén állandóan nagyon sok közös és vitás ügy, baj merül fel az utódállamokkal szemben..."*. Ez egyben azt is jelenti, hogy a vízügyi szakigazgatás szervezete, amely fejlődése folyamán a folyók vízgyűjtő területéhez igazodott, az új határok mentén elvesztette ezt és feladatai a *nemzetközi egyeztetések* sokszor nagyon bonyolult, a szakmai kérdéseken messze túlmutató ügyeivel bővültek és megnehezültek.

20.2.4. Vízügyi szakigazgatás 1945-től 1990-ig

A vízügy államosítására 1948-ban került sor, addig – lényegileg – a korábbi irányítási szerkezet működött. Ekkor kinyilvánították, hogy minden vízzel kapcsolatos tevékenység állami feladat, ennek érdekében *államosították a Vízi társulatokat, vízgazdálkodási körzeteket* hoztak létre a kultúrmérnöki és a folyammérnöki hivatalok, valamint az államosított társulatok összevonásával – kezdett kialakulni az a struktúra, amely *egy szervezetben tömörítette a területi vízgazdálkodási feladatokat*, a hatósági munkát éppúgy, mint a materiális kivitelezést. Ez a – még ma is sokak által nagy lehetőségnek tekintett – struktúra a későbbiekben permanens konfliktus forrássá vált. Pozitívnak ítéltető lépés volt, hogy létrehozták az Árvízvédelmi Készenléti Szervezetet. Az 1949. évi Alkotmány kimondta, hogy *a víz a nép tulajdona és az állam kezeli* – ez képezi alapját aztán az olyan fejlődésnek, ami kikapcsolja a helyi kezdeményezést (erőforrást) és ez adja az elvi magyarázatát a vízzel kapcsolatos szocialista paternalizmusnak.

Az államosítást követően – igen rövid időn belül – a vízügyek egységes felső szintű irányításának teljes szétosztása következett be különböző tárcák között. 1948-ban – a Földművelésügyi Minisztérium alatt – létrehozták az Országos Vízgazdálkodási Hivatalt.

Az 1060/1953.(IX.30.) Mt. határozat alapján felállították az Országos Vízügyi Főigazgatóságot (OVF), amely egy kézben fogta össze a vízépítés és a vízgazdálkodás valamennyi feladatkörét. A Főigazgatóság közvetlenül a Minisztertanács alá rendelt államigazgatási szerv lett. Első vezetője Rajczy Kálmán volt.

Az Országos Vízügyi Főigazgatóság (OVF) megszervezése azt a ki nem mondható szakmai felismerést is jelzi, hogy a vízügyi szakigazgatásnak az elődök által már kijelölt utat kell járnia. A vízgazdálkodási körzetek átszervezésével kialakítják a *vízügyi igazgatóságokat*, amelyek ellátják az első fokú igazgatási teendőket. 1953. október 1-től 11 vízügyi igazgatóságot hoztak létre. A 12. igazgatóság (a mai ADUVIZIG) 1955-től működik. A másodfokú hatóság a főigazgató vezette Országos Vízügyi Főigazgatóság [1969-től Országos Vízügyi Hivatal (OVH), élén államtitkári rangú vezetővel].

Ez az igazgatási struktúra élt az 1980-as évek végéig, természetesen sok kisebb-nagyobb belső módosítással és néhány nagyobb jelentőségű – szakigazgatási vonatkozást is hordozó – tartalmi változással. Ezek közül a legfontosabbak a következők:

- 1957-ben *újra életre hívták a társulati mozgalmat*, ami történelmi lépés volt a feladatok ellátásának társadalmisításában, de ezt természetesen csak az akkori viszonyok korlátai mellett tehette meg (a társulat állami műveket kezelt, fejlesztés orientált volt stb.).
- Az 1964. évi vízügyi törvény megteremtette a *modern magyar vízgazdálkodás szakmai munkájának jogi alapjait*, sok tekintetben tőlünk nyugatra is elismerést szerző módon. Különösen előremutató volt a *vízminőséggel való törődés törvénybe iktatása*, továbbá a *vízzel kapcsolatos tervezési* (kerettervezési) *rendszer*. Ez utóbbit ma úgy fogalmazhatjuk, hogy a területi érdekkonfliktusok megoldásának alapvető, demokratikus eszköze lehetett volna. Nyilvánvaló viszont az is, hogy a törvényt a szocialista tulajdonviszonyok, a szocialista tervgazdálkodás jellemezte.
- Kialakultak – bizonyos értelemben a háború előtti fejlődés folytatásaként – az *operatív feladatot ellátó országos hatáskörű központi szervek* [vízügyi felügyelet, vízminőségi felügyelet, majd Vízkészletgazdálkodási Központ (VIKÖZ), még később Vízgazdálkodási Intézet (VGI); a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézetnél (VITUKI) fejlődött a vízrajzi tevékenység, a minősítés, a műszaki fejlesztés állami összehangolása, többszöri átszervezést követően is megmaradt az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Központi Szervezet (ÁBKSZ)].

1968-ban a vízgazdálkodás *önálló népgazdasági ágazattá*, majd *önálló népgazdasági ággá* vált.

1987-ben a környezetvédelem objektív okú térhódítása révén, egy kormányzati struktúra ésszerűsítésére hivatkozva az OVH és az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatal (OKTH) integrációjával megalakul a *Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium (KVM)*. A *vízügyi igazgatóságok bázisán integrálják a vízügyi és a környezetvédelmi területi szervezetet*. Ezzel olyan egységes szakigazgatási szervezet jön létre, amely *mai nemzetközi mércével mérve is megállná a helyét* – sok országban éppen ilyen fejlődési pályán mozognak. Ugyanakkor a minisztériumon belül a *vízminőségi ügyeket a környezetvédelmi blokkba* sorolták. 1990-ben az új miniszteriális rend kialakításakor ez lesz az a törési felület, amivel megszűnik a vízzel való gazdálkodás egysége, ideértve annak szakigazgatási eszközökkel történő szabályozását is, ami pedig a több mint egy évszázados fejlődés során kialakult feladat-rendszer lényeges eredménye volt.

A magyar vízügyi szakigazgatás fejlődésének fenti vázlatos áttekintéséből az alábbi következtetések vonhatók le:

- 1.) A *vízügyi szakigazgatás okszerű és célszerű fejlődés révén jutott el az egységességig*, főleg annak felső szintű irányítását illetően. Ennek az egységnek a *megbontása* rövid időn belül rendre *diszfunkciókhoz* vezetett.

- 2.) A társadalmi munkamegosztás fejlődése, a vízviszonyokkal kapcsolatos igények egyre bonyolultabbá válása, a legutóbbi időkben pedig a környezetvédelem szempontjainak érvényesítése miatt a szakmai fejlődés fokozatosan előtérbe hozta *országos hatáskörű* (de nem hatósági eszközökkel feljogosított) *szakszolgálatok* működtetését.
- 3.) A hazai természetföldrajzi-vízföldrajzi viszonyok miatt *kiemelkedő jelentőségű a szakigazgatás szerepköre az érdekegyeztetésben*. Ennek az ellátásához nélkülözhetetlen az érdekütközések minden síkjára rálátást biztosító *információs rendszer*, továbbá a hosszú távú előrelátást biztosító *tervezési rendszer*.

20.2.5. Vízügyi szakigazgatás 1990-től napjainkig

Az elmúlt 25 évben a vízügyi szolgálat többször is gyökeres *átalakításon-átalakuláson* ment keresztül. Ennek nyilvánvaló oka a hazánkban zajló társadalmi (kül- és belpolitikai, gazdasági) rendszerváltozás, aminek a vízügyre vonatkozó *főbb elemeit* a következőkben foglaljuk össze.

1990 őszén új *kormányzati munkamegosztás* alakul ki. A Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztériumból, a Közlekedési, Hírközlési és Építésügyi Minisztériumból, továbbá a Belügyminisztérium egyes egységeiből létrehozzák a *Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztériumot* (KTM), valamint a *Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztériumot* (KHVM). A vízzel való gazdálkodás korábbi egysége megbomlik – a korábban *egységes vízügyi szolgálat feladat- és hatáskörét* (és ennek következményeként szervezetét is) *megosztják* két minisztérium: a KHVM és a KTM között. A minisztériumok közötti feladat- és hatásköri megosztás következtében – *szakmai szempontból indokolatlanul és helytelenül – elkülönül a vízzel való gazdálkodás mennyiségi és minőségi feladatrendszere*, ezzel a központi irányítási feladatok ellátása során kettőződés (is) létrejön. A vízkészletek „mennyiségi és minőségi védelme” a KTM-hez kerül, az ezzel kapcsolatos technikai részletek pontos definiálásának hiánya sok vita forrásává válik.

A kormányzati munkamegosztással párhuzamosan módosul a területi szervezet is: *vízügyi igazgatóságok és környezetvédelmi felügyelőségek* alakulnak az 1988-ban létrehozott *környezetvédelmi és vízügyi igazgatóságok* szétválasztásával.

A korábbi Vízgazdálkodási Intézet (VGI) és a központi környezetvédelmi laboratóriumok egyesítésével létrejött Környezetgazdálkodási Intézet (KGI) teljes egészében a KTM alárendeltségébe kerül. Ezzel a klasszikus állami-vízügyi feladatok elveszítik a „saját” szakmai elemző-döntéselőkészítő, dokumentációs, oktatási stb. háttérfeladatokat ellátó szervezetet.

A KHVM alárendeltségében az *operatív irányítási feladatokra* létrehozzák az *Országos Vízügyi Főigazgatóságot* (OVF), amely *jogi személy, országos hatáskörű önálló államigazgatási, központi költségvetési szerv*.

Az *állam vízügyi feladatai ellátásának és országos irányításának* közvetlen szakmai vonatkozásai szempontjából a leglényegesebb változások a következők:

- Az *önkormányzati törvénycsomag a helyi víziközmű ellátást* (vízellátás, csatornázás, települési szennyvíztisztítás) és az ahhoz tartozó vagyoni kört átsorolja a korábbi állami feladatok közül az önkormányzati feladatokhoz, ugyancsak ide sorolja az önkormányzatok területén levő nem állami vízfolyások tulajdonosi jogait is. Megszűnik az állam szervezet-felügyelete e terület felett, de egyúttal felértékelődik az önkormányzatokkal, önkormányzati szövetségekkel és a víziközmű ellátás területén dolgozó szervezetek szövetségeivel való együttműködés jelentősége.
- Lezárul az a – már korábban elkezdődött – folyamat, amelynek során a vízgazdálkodási ágazatba tartozó, de jelentős *állami feladatokat megrendeléses alapon ellátó állami vállalatok* teljesen átalakulnak: szervezetileg, szakmai alárendeltségükben és a működés feltételeit illetően egyaránt. A kutató-fejlesztő, tervező, kivitelező és lebonyolító vállalatok (egészben, részben, vagy felbomolva) gazdasági társaságokká alakulnak és ma már a *piacgazdaság* (még formálódó) *mechanizmusai* szerint működnek. Az alapvetően előremutató folyamatok során csak részben és ellentmondásosan gondolják át az állami feladatok ellátását (szabványosítás, vízrajz, minősítés, regionális tervezés stb.). Mindezzel jelentősen megváltoznak az állami feladatok vállalatba adásának feltételei és lehetőségei.
- 1994-ben a területi, hatósági feladatokat ellátó vízügyi szervezeteket, a *vízügyi igazgatóságokat* *átalakítják*: szervezetileg is szétválasztják az államigazgatási és a vállalkozási feladatokat, az utóbbiakat szolgáló kapacitásokat gazdasági társaságokba viszik, amelyeknek a továbbiakban a piacgazdaság mechanizmusai szerint kell működniük.
- Lényegesen átalakulnak, módosulnak az *ÁBKSZ feladatai* (pl. jégtörés ellátása, a távközlés folyamatban lévő privatizációja, a repülőeszközök értékesítése stb.).

- A szervezeti változások során a *vízügyi szolgálat államigazgatási irányítása megfelelő háttér-in-tézmény nélkül maradt*, miután a Környezetgazdálkodási (1988-ig Vízgazdálkodási) Intézet teljes egészében – beleértve az egy évszázad műszaki szakirodalmát őrző és folyamatosan gyarapító Országos Vízügyi Könyvtár teljes könyv-, folyóirat és dokumentáció gyűjteményét is – a KTM fel-ügyelete alá kerül.
- Lényegesen megváltozik a *vízgazdálkodási társulatok* helyzete; a nagy vízfogyasztók piaci kör-ülmények közé kerülnek; sajátos problémákat vet fel a nagy ipari konglomerátumok átalakulása, privatizációja stb.

Összességében megállapítható, hogy a *vízzel való gazdálkodás és a vízviszonyok alakítása döntő többségében már nem a szűk értelemben vett vízügyi szervezetben realizálódik és ezek működési feltételei is alapvetően megváltoznak*. A lezajlott folyamatok elemzése, azok jogi leképezése alapján 1995-ben megszületnek a *vízgazdálkodásról*, valamint a *környezetvédelemről* szóló törvények.

A *vízügyi szervezet működési gondjai* nap, mint nap érzékelhetők voltak. Ezek a működési gondok, valamint a vízügyi szolgálat további presztízs csökkenésével szembeni hatékony fellépés igénye együttesen sürgetően vetették fel az *irányítás és működés ésszerűsítésének* feladatait.

2002-ben életre hívják a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztériumot (KvVM), amelynek része lesz a vízügyi szakterület is (azzal a szándékkal, hogy a víz, mint a környezet egyik eleme a többi környezeti elemmel egységes irányítás alá kerüljön).

2004-ben a 12 vízügyi igazgatóság fejlesztési, fenntartási és üzemeltetési tevékenységétől levált a közhatalmi tevékenység és létrejött a 12 önálló hatósági szervezet (vízügyi felügyelőség – VIFE). Megszűnt a Környezetgazdálkodási Intézet (KGI) és az Országos Vízügyi Főigazgatóság (OVF), ugyanakkor jogutódjukként létrejött az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főigazgatóság (OKTVF).

2005-ben a VIFE-ket integrálták a környezetvédelmi felügyelőségekbe és létrejöttek a környezetvédelmi, természetvédelmi és vízügyi felügyelőségek (KÖTEVIFE)

2006-ban megszűnt az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főigazgatóság (OKTVF), jogutódjai:

- (1) hatósági feladatok tekintetében az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség,
- (2) a vizek kártételei elleni védelemmel, a kármentesítési projektekkel, egyes vízrajzi tevékenységgel, közműves vízellátással és szennyvízkezeléssel kapcsolatos, továbbá a vízügyi beruházások tekintetében a Vízügyi Központ és Közgyűjtemények (VKK), amely nem volt önállóan gazdálkodó szervezet,
- (3) egyéb feladatok tekintetében a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium (KvVM).

2007-ben a VKK megszűnt és létrejött a Vízügyi és Környezetvédelmi Központi Igazgatóság (VKKI).

2010. májusában megszűnt a KvVM és a vízügyi szakterület – a környezetügyért felelős államtitkár vezetésével – beépült a Vidékfejlesztési Minisztériumba.

2012. január 1-től a közfoglalkoztatási feladatok hatékony támogatása érdekében a Kormány döntött a vízügyi és környezetvédelmi szervezet szétválasztásáról és a belügyminiszter szakpolitikai feladat- és hatáskörébe utalta a vízügyi igazgatási szervek irányítását, melynek keretében ellátja az ár- és belvíz elleni védekezést, a vízminőségi kárelhárítás szervezését, valamint a védekezés operatív irányítását, valamint a közfoglalkoztatást. A vidékfejlesztési minisztérium irányítása alatt maradt a vízgazdálkodással kapcsolatos feladatok.

A VKKI-ból különválással jött létre 2012. január 1-jén a Nemzeti Környezetügyi Intézet (NeKI), valamint az OVF, mint központi költségvetési szervek. A vízügyi intézményrendszer tekintetében a Belügyminisztérium(BM) Közfoglalkoztatási Helyettes Államtitkársága alárendeltségében létrehozták – a VKKI jogutódjaként – az Országos Vízügyi Főigazgatóságot.

Az OVF országos hatáskörű középírányítói szervként funkcionál, alárendeltségében a 12 környezetvédelmi és vízügyi igazgatóság jogutódjaként felálló 12 vízügyi igazgatósággal

2014. január 1-jétől a BM irányítása alá kerültek a vízgazdálkodási feladatok, továbbá a vízügyi hatósági feladatok (Országos Vízügyi Hatóság és területi vízügyi hatóságok). A VM irányítása alatt maradt a vízvédelmi hatósági jogkör. 2014 őszétől a vízgazdálkodási feladatok azonban teljes körűen a BM alárendeltségébe kerültek.

Jogutód nélkül, végelszámolással megszűnt az Árvízvédelmi és Belvízvédelmi Központi Szervezet (ÁBKSZ) és a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Központ (VITUKI).

20.3. AZ ÁLLAMI VÍZÜGYI FELADATOK ELLÁTÁSÁNAK JELENLEGI SZERVEZETI RENDSZERE

Az állami vízügyi feladatokat ma alapvetően két szervezetrendszer látja el:

- (1) a Belügyminisztérium (BM) és az alárendeltségében működő szervek, valamint
- (2) a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (NFM) és az alárendeltségében működő szervek.

20.3.1. A belügyminiszter vízgazdálkodási feladatai

A Kormány vízgazdálkodásért felelős tagja a belügyminiszter. A Kormány tagjainak feladat- és hatásköréről szóló 152/2014. (VI. 6.) Korm. rendelet 45-47. § tartalmazza a vízgazdálkodásért, a vízügyi igazgatási szervek irányításáért, valamint a vízvédelemért való felelősséget és a következőképpen részletezi a belügyminiszter vízgazdálkodási feladatait.

A belügyminiszter a vízgazdálkodásért való felelőssége keretében előkészíti

- a) a vízgazdálkodásra,
- b) a vízügyi hatósági eljárásra,
- c) a vizek hasznosítását, védelmét és kártételeinek elhárítását szolgáló tevékenységekre és létesítményekre vonatkozó általános szabályokra,
- d) a vízügyi sajátos építményfajtákra vonatkozó szabályokra,
- e) az ár- és belvízvédekezésre, ideértve az árvízi biztonság növelését is,
- f) a nagyvízi meder és a parti sáv hasznosítására és kezelésének rendjére,
- g) a mezőgazdasági célú vízszolgáltatásra,
- h) a vízgazdálkodási társulatokra,
- i) a vízminőségi kárelhárításra,
- j) a vizek mennyiségi védelmét szolgáló gazdasági szabályozó eszközökre,
- k) a vízbázisok, a távlati vízbázisok, valamint az ivóvízellátást szolgáló vizilétesítmények védelmére,
- l) a települési szennyvízelvezetésre,
- m) a víziközmű-szolgáltatás gazdálkodói tevékenységen kívüli szabályozására vonatkozó jogszabályokat.

A belügyminiszter a vízügyi igazgatási szervek irányításáért való felelőssége keretében

- a) végzi az ár- és belvízvédekezés országos irányításával kapcsolatos feladatokat,
- b) végzi a vízrajzi tevékenység ellátásának az irányítását,
- c) végzi a vízminőségi kárelhárítás végrehajtásának az irányítását,
- d) irányítja az integrált folyógazdálkodási feladatok végzését a vízgyűjtő-gazdálkodás keretein belül, valamint – a közlekedésért felelős miniszterrel együttműködve – gondoskodik a hajóút-kitűzési és a víziút-fenntartási tevékenységekről,
- e) ellátja a vízgazdálkodási társulatokkal kapcsolatos szakmai feladatokat,
- f) gondoskodik a természetes nagy tavakon, többcélú tározókon a vízügyi intézkedési tervek végrehajtásáról, meghatározza a part-, meder- és vízszint-szabályozási feladatokat, a partvonal-szabályozási feladatokat,
- g) irányítja a lokalizációs tervek korszerűsítését, a lokalizációs fejlesztéseket,
- h) gondoskodik a folyók, tavak állapotrögzítésének felméréséről, a folyó- és víziút-kataszterek kidolgozásáról, a folyók hosszú távú hasznosíthatósága feltételei felméréséről,
- i) gondoskodik a vízgazdálkodási rendszerek és védművek fenntartásáról, üzemeltetéséről és a rekonstrukciós feladatokról,
- j) gondoskodik a vízgazdálkodási fejlesztések eredményeként megvalósult állami létesítmények fenntartásáról és a szükséges források biztosításáról,
- k) irányítja az ivóvízbázis-védelmi célprogramot, felügyeli az ivóvízminőség-javító programmal kapcsolatos feladatokat,
- l) ellátja a nemzeti települési szennyvíz-elvezetési és -tisztítási megvalósítási programhoz kapcsolódó feladatokat,
- m) ellátja az országhatárokon áttérjedő vízszennyezésekkel kapcsolatos feladatokat, gondoskodik a többoldalú nemzetközi együttműködések vízgazdálkodási feladatainak végrehajtásáról, az Európai Unióval történő együttműködés feltételeinek biztosításáról,
- n) gondoskodik a szomszédos országokkal létesített vízgazdálkodási egyezmények végrehajtásáról.

A belügyminiszter a vízvédelemért való felelőssége keretében

- a) előkészíti a felszíni vizek védelmére, a felszín alatti vizek védelmére, a vizek mezőgazdasági eredetű nitrátszennyezéssel szembeni védelmére, a települési szennyvíztisztítás szempontjából érzékeny felszíni vizek és vízgyűjtőterületük kijelölésére, valamint a vizek minőségi védelmét szolgáló gazdasági szabályozó eszközökre vonatkozó jogszabályokat,
- b) közreműködik a víz, mint környezeti elemet érintő környezetvédelmi szabályozás előkészítésében és azok végrehajtásában,
- c) irányítja a vízvédelemmel kapcsolatos két- és többoldalú nemzetközi egyezményekből eredő feladatok végrehajtását.

A Belügyminisztériumban a vízügyi feladatokat a *Közfoglalkoztatási és Vízügyi Helyettes Államtitkárság* irányítja.

A Kormány vízügyi igazgatási szervként az *Országos Vízügyi Főigazgatóságot* (OVF) és a *területi vízügyi igazgatóságot* jelöli ki. Vízügyi igazgatási szervként – ha a 223/2014. (IX.4.) Korm. rendelet másként nem rendelkezik – a területi vízügyi igazgatóság jár el.

A Tisza-völgy árvízi biztonságának növelését, valamint az érintett térség terület- és vidékfejlesztését szolgáló program (a Vásárhelyi-terv továbbfejlesztése) közérdekűségéről és megvalósításáról szóló 2004. évi LXVII. törvény 4. § szerinti vízügyi igazgatási szervként jár el:

- a) a vízkárelhárítási célú szükségtározók és a nagyvízi mederben történő beavatkozások tekintetében az OVF,
- b) az a) pont hatálya alá nem tartozó esetekben a területi vízügyi igazgatóság.

20.3.2. Az Országos Vízügyi Főigazgatóság jogállása, feladatai és szervezete**Az OVF jogállása**

A vízügyi igazgatási és a vízügyi, valamint vízvédelmi hatósági feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 223/2014. (IX.4.) Korm. rendelet szerint az Országos Vízügyi Főigazgatóság (OVF) a vízügyi igazgatási szervek irányításáért felelős belügyminiszter alá tartozó központi költségvetési szerv. Működési köre az ország egész területére kiterjed. Az OVF-et a főigazgató vezeti. Az OVF foglalkoztatottjai felett – a gazdasági vezető esetén a kinevezés és a felmentés kivételével – a munkáltatói jogkört a főigazgató gyakorolja.

Az OVF feladatai

Az OVF közfeladata a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvényben, valamint a vízügyi igazgatási és a vízügyi, valamint vízvédelmi hatósági feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 223/2014. (IX.4.) Korm. rendeletben meghatározott feladatok ellátása. E feladatait a belügyminiszter által 2015. december 14-én kiállított alapító okirat rögzíti.

(1) Az OVF

- a) irányítja, koordinálja és ellenőrzi a területi vízügyi igazgatóságok szakmai tevékenységét, és részt vesz a stratégiai céljaik kialakításában,
- b) ellátja az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 9. § (1) bekezdés f), g) és h) pontjában meghatározott irányítási hatásköröket, melyekre tekintettel a területi vízügyi igazgatóságok ügyvezetés jellegű feladatai vonatkozásában teljes körű ellenőrzési joggal rendelkezik,
- c) ellátja a vizek kártételei elleni védelemmel, és ennek részeként az Országos Műszaki Irányító Törzs (OMIT) vezetésével kapcsolatos feladatokat,
- d) ellátja a területi vízügyi igazgatóságok vízrajzi tevékenységének országos szintű irányításával, a vízrajzi tevékenység egységességét biztosító szakfelügyelet ellátásával, a vízrajzi tevékenység összehangolásával és fejlesztésével kapcsolatos feladatokat,
- e) ellátja az egységes vízügyi nyilvántartást biztosító Vízgazdálkodási Információs Rendszer (VIZIR) országos vonatkozású üzemeltetésével és fejlesztésével kapcsolatos feladatokat,
- f) végzi a vizek állapotértékelésével kapcsolatos feladatokat,
- g) ellátja a közműves vízellátással és szennyvízkezeléssel kapcsolatos feladatokat,
- h) végzi a vízügyi tárgyú nemzetközi kapcsolatok koordinálásával kapcsolatos feladatokat,
- i) végzi az egyes európai uniós források felhasználásával megvalósuló vízügyi projektek tervezésével, a források felhasználásával megvalósuló központi, pályázati, valamint kiemelt kormányzati projektek megvalósításával kapcsolatos feladatokat,
- j) ellátja az egyéb, jogszabály vagy miniszter által a feladatkörébe utalt feladatokat.

(2) Az OVF irányítja

- a) a területi vízügyi igazgatóságok vagyongazdálkodásában lévő felszíni vizek, vízfolyások és csatornák, vízgazdálkodási rendszerek és védművek fenntartását, üzemeltetését, rekonstrukcióját és fejlesztését,
- b) a területi vízügyi igazgatóságok fenntartásában, üzemeltetésében lévő vízfolyásokon és csatornákon az öntözési célú vízszolgáltatást,
- c) a területi vízügyi igazgatóságok felszíni és felszín alatti vízkészletekkel való gazdálkodását,
- d) a lehetséges víznyerő területek távlati ivóvízbázissá nyilvánításával kapcsolatos területi vízügyi igazgatósági feladatellátást,
- e) a VIZIR működtetésével kapcsolatos területi vízügyi igazgatósági feladatellátást, gondoskodva a más információs rendszerekkel történő országos és nemzetközi adatcseréről, valamint adatszolgáltatásról,
- f) a területi vízügyi igazgatóságok uniós jogi aktusból következő vízgazdálkodási feladatait,
- g) a Startmunka program keretében megvalósuló vízügyi közfoglalkoztatási feladatok ellátását, valamint
- k) az Ivóvízminőség-javító Program végrehajtását.

(3) Az OVF részt vesz

- a) az országos vízgazdálkodási stratégia és koncepció, valamint egyéb ágazati stratégiák és koncepciók szakmai megalapozásában, valamint
- b) a jogszabályokhoz kapcsolódó előzetes és utólagos hatásvizsgálatok, valamint háttéranyagok elkészítésében.

(4) Az OVF egyéb feladatkörében

- a) ellátja a vízügyi múzeumi és levéltári feladatokat, továbbá felügyeli a területi vízügyi igazgatásra vonatkozó oktatási, kulturális, múzeumi és levéltári tevékenységekkel kapcsolatos feladatokat,
- b) véleményezi a kiemelt térségre és megyére készülő területfejlesztési koncepciót és programot, valamint területrendezési tervet,
- c) közreműködik a vízvédelmi politika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv végrehajtásához kapcsolódó vízgazdálkodási vonatkozású feladatokban,
- d) végzi a vízgyűjtő-gazdálkodással kapcsolatos jogszabály által feladatkörébe utalt feladatokat,
- e) előkészíti a települési szennyvíz kezeléséről szóló, 1991. május 21-i 91/271/EGK tanácsi irányelv által meghatározott jelentést,
- f) előkészíti a Nemzeti Települési Szennyvízelvezetési és -tisztítási Megvalósítási Program két-évenkénti felülvizsgálatával összefüggő szakmai anyagot,
- g) ellátja a Települési Szennyvíz Információs Rendszer szakmai feladatait, elvégzi a szakmai honlap karbantartását, fejlesztését, valamint az adatszolgáltatáshoz szükséges fejlesztéseket,
- h) gondoskodik a víziközmű online adatfeldolgozó és információs rendszer üzemeltetéséről és fejlesztéséről,
- i) végzi a szomszédos országokkal létesített vízgazdálkodási egyezmények végrehajtásából eredő feladatokat és biztosítja a képviseletet,
- j) közreműködik a többoldalú nemzetközi együttműködések vízgazdálkodási és vízvédelmi feladatainak végrehajtásából származó feladatokban,
- k) szakterülete vonatkozásában közreműködik az országhatáron áterjedő környezeti hatások vizsgálatáról szóló, Espoóban (Finnország), 1991. február 26. napján aláírt egyezmény, illetve az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásának vizsgálatáról szóló, 2011. december 13-i 2011/92/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv szerinti nemzetközi eljárásokban,
- l) ellátja a Duna-menti országok nemzetközi vízminőségi riasztórendszer ügyleti működtetésével kapcsolatos feladatokat,
- m) közreműködik a vízgazdálkodási szakterületi feladatok ellátását támogató hatástanulmányok, vizsgálatok elvégzésében, jelentések készítésében, illetve alkalmazott kutatások folytatásában, alapozó kutatási tevékenységek koordinációjában és monitorozásában,
- n) háttéranyagokat, helyzetelemzéseket, felméréseket és statisztikai elemzéseket készít szakterületi stratégiák és tervek kialakításához, valamint egyedi döntésekhez.

(5) Az OVF a területi vízügyi igazgatóságok középírányító szerveként

- a) egyetértése esetén jóváhagyásra továbbítja a költségvetési fejezetet irányító szerv részére a területi vízügyi igazgatóságok szervezeti és működési szabályzatát,
- b) gyakorolja a területi vízügyi igazgatóságok vezetője tekintetében – a kinevezés, felmentés, megbízás vagy megbízás visszavonása jogának kivételével – a munkáltatói jogköröket,

- c) jogszabályban meghatározott esetekben gyakorolja a területi vízügyi igazgatóságok döntéseinek előzetes egyetértése vagy utólagos jóváhagyása jogkörét,
- d) egyedí utasítást adhat feladat elvégzésére vagy mulasztás pótlására,
- e) a területi vízügyi igazgatóságokat jelentéstételre vagy beszámolóra kötelezheti,
- f) kezeli a területi vízügyi igazgatóságok kezelésében lévő közérdekű adatokat és közérdekből nyilvános adatokat, valamint a b) – e) pont szerinti irányítási jogkörök gyakorlásához szükséges, törvényben meghatározott személyes adatokat.

Az OVF szervezete

Az OVF szervezeti sémáját, az egyes szervezeti egységek alárendeltségét a 20–1. ábra mutatja be.

Az OVF közvetlen alárendeltségébe a 12 vízügyi igazgatóságon túlmenően, – speciális szakfeladatokkal – két szervezet tartozik:

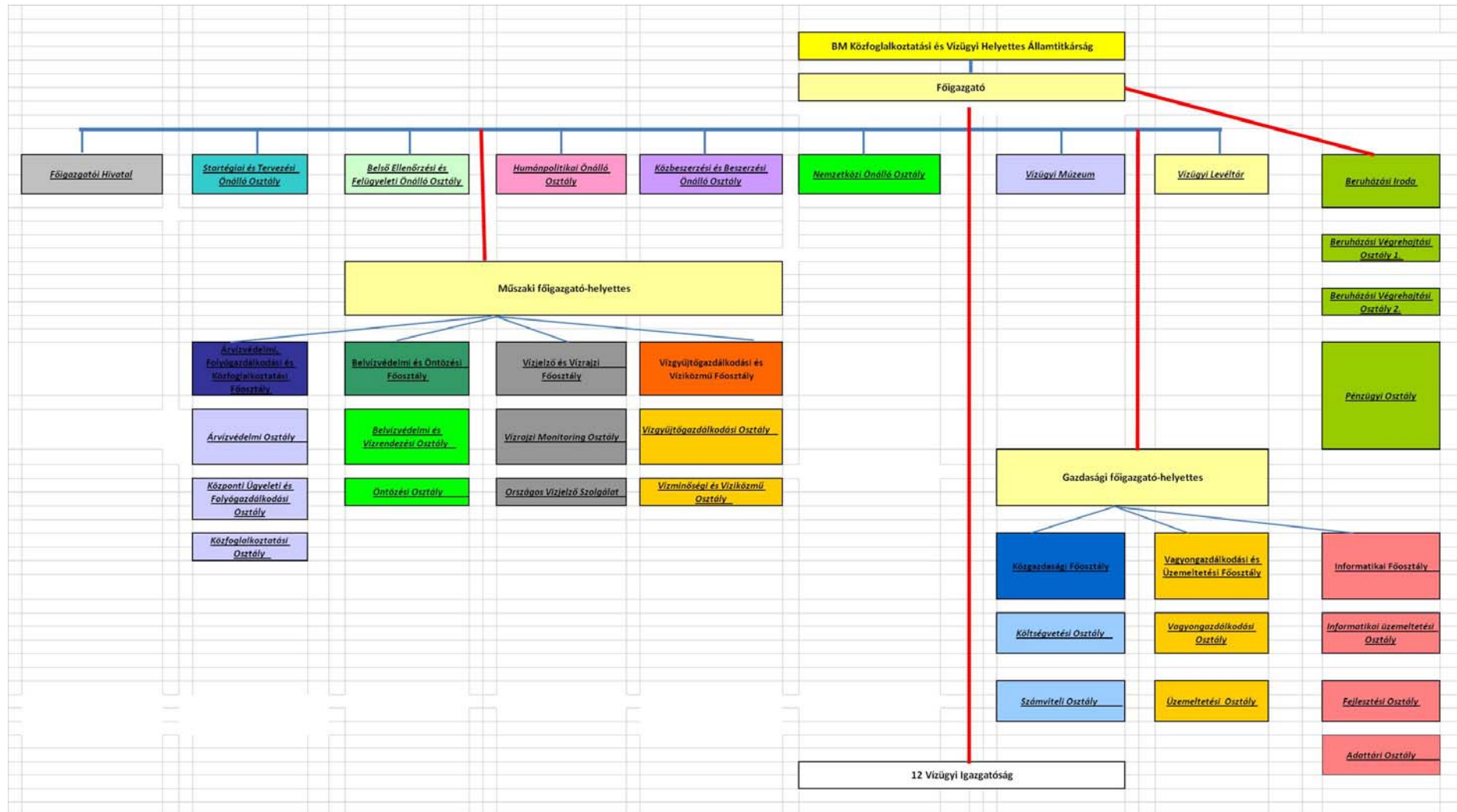
- *Magyar Környezetvédelmi és Vízügyi Múzeum,*
- *Környezetvédelmi és Vízügyi Levéltár.*

Az OVF munkáját segíti a 15 tagú *Vízügyi Tudományos Tanács*, amely ugyan csak 2014. február 18-án alakult meg, de működése nem előzmények nélküli. Az Országos Műszaki Irányító Törzs mellett 2000. óta működik az a tudományos tanácsadó testület, amelyiknek feladata volt a védekezés ideje alatt a kialakult kritikus helyzetek elemzése, javaslatétel a szükséges intézkedések megtételére, illetve azonnali vizsgálatok elvégzése, vagy ilyenek eredményeinek kiértékelése.

A Vízügyi Tudományos Tanács része a Belügyminisztérium Belügyi Tudományos Tanácsának, egyike az oda tartozó öt tudományos tanácsnak. A Vízügyi Tudományos Tanács legfontosabb feladatai:

- a víz stratégiájának a megalkotása, illetve részvétel a stratégia elkészítésében, a korábbi ilyen jellegű munkák eredményeinek hasznosítása, hiányosságainak kiküszöbölése;
- a kutatási munkák eredményeinek a megismertetése a gyakorlati szakemberekkel és az ágazati döntést befolyásolható kutatási eredmények feltárása, vagyis a döntések tudományos előkészítése;
- azoknak a fiataloknak a felkutatása és megkeresése, akiket a későbbiekben a tudományos élet területén szeretnénk támogatni, vagyis tehetséggondozás segítése;
- azoknak a kutatási területeknek a megjelölése, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a stratégia, célba érjen, megkülönböztetve azokat, amelyek a mindennapos gyakorlati élet tevékenységét segíti elő, és azokat, amelyek a kormányzati munkának adnak támogatást;
- a víznek, mint környezeti elemnek, és mint természeti erőforrásnak a tudományos menedzselésén túl, a kapcsolódó innovációs kérdések felvállalása.

20. A VÍZÜGYI SZOLGÁLAT SZERVEZETE ÉS FELADATAI

20–1. ábra. Az Országos Vízügyi Főigazgatóság szervezeti felépítése

20.3.3. A vízügyi igazgatóságok jogállása, feladatai és szervezete

A vízügyi igazgatóságok jogállása, működési területe

A vízügyi igazgatóságok a Belügyminisztérium általános és az Országos Vízügyi Főigazgatóság szakmai irányítása alatt álló, önállóan működő és gazdálkodó központi költségvetési szervek. Az igazgatóságok a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvényben és a 223/2014. (IX. 4.) Korm. rendeletben meghatározott feladatait az illetékességi területükön végzik (20–1. táblázat és 20–2. ábra).

A vízügyi igazgatóságok a működési területükön ellátják a jogszabályokban, műszaki irányelvekben, az alapító okiratukban rögzített vízgazdálkodási operatív feladatokat.

A vízügyi igazgatóság gazdasági szervezettel rendelkezik. A vízügyi igazgatóságot igazgató vezeti, aki – a gazdasági vezető kinevezése és felmentése kivételével – gyakorolja a munkáltatói jogokat a vízügyi igazgatóság foglalkoztatottjai felett.

A vízügyi igazgatóságok területének néhány jellemző adata

A vízügyi igazgatóságok az ország teljes területét lefedik, a legnagyobb (a Közép-Dunántúli VIZIG) területe 12.814 km², a legkisebbé (Körös-vidéki VIZIG) 4.108 km². A területükön elhelyezkedő városok száma: 8-24, községek száma: 41-503. A területükön élő népesség: 296 ezer fő (Körös-vidéki) – 3,3 millió fő (Közép-Duna völgyi).

20–2. ábra. A vízügyi igazgatóságok területi elhelyezkedése

20–1. táblázat. A vízügyi igazgatóságok területe és a működési területükön lévő megyék

A vízügyi igazgatóság neve	A vízügyi igazgatóság székhelye	A VIZIG rövidítése	Terület, km ²	Árvízvédelmi fővédvonalak hossza, km	A vízügyi igazgatóság működési területén lévő megyék	A VIZIG honlapja
DUNA VÍZGYŰJTŐ						
Észak-dunántúli	Győr	ÉDUVIZIG	6.370	456,178	Győr-Moson-Sopron, Komárom-Esztergom, Vas, Veszprém	www.eduvizig.hu
Közép-Duna völgyi	Budapest	KDVVIZIG	8.337	251,872	Budapest, Pest, Nógrád, Heves	www.kdvvizig.hu
Alsó-Duna völgyi	Baja	ADUVIZIG	5.489	127,222	Bács-Kiskun, Baranya	www.aduvizig.hu
Közép-dunántúli	Székesfehérvár	KDTVIZIG	12.814	240,655	Fejér, Veszprém, Tolna, Somogy, Baranya, Bács-Kiskun	www.kdvtvizig.hu
Nyugat-dunántúli	Szombathely	NYUDUVIZIG	7.587	117,353	Vas, Zala, Győr-Moson-Sopron, Veszprém, Somogy	www.nyuduvizig.hu
Dél-dunántúli	Pécs	DDVIZIG	9.976	107,256	Baranya, Somogy, Tolna	www.ddvizig.hu
TISZA VÍZGYŰJTŐ						
Felső-Tisza vidéki	Nyíregyháza	FETIVIZIG	5.456	565,700	Szabolcs-Szatmár-Bereg, Borsod-Abaúj-Zemplén, Hajdú-Bihar	www.fetivizig.hu
Észak-magyarországi	Miskolc	ÉMVIZIG	10.223	643,262	Borsod-Abaúj-Zemplén, Szabolcs-Szatmár-Bereg, Heves, Hajdú-Bihar, Jász-Nagykun-Szolnok	www.evizig.hu
Tiszántúli	Debrecen	TIVIZIG	6.912	347,889	Hajdú-Bihar, Szabolcs-Szatmár-Bereg, Borsod-Abaúj-Zemplén, Jász-Nagykun-Szolnok, Békés	www.tivizig.hu
Közép-Tisza vidéki	Szolnok	KÖTIVIZIG	7.132	706,979	Jász-Nagykun-Szolnok, Heves, Békés, Csongrád, Bács-Kiskun, Pest, Borsod-Abaúj-Zemplén	www.kotivizig.hu
Alsó-Tisza vidéki	Szeged	ATIVIZIG	8.455	334,834	Csongrád, Bács-Kiskun, Békés, Jász-Nagykun-Szolnok	www.ativizig.hu
Körös vidéki	Gyula	KÖVIZIG	4.108	340,135	Békés, Jász-Nagykun-Szolnok, Hajdú-Bihar	www.kovizig.hu
Mindösszesen:			93.457	4 239,335		

A vízügyi igazgatóságok vízgyűjtő elv szerint vannak szervezve, azzal, hogy mindig a vízgyűjtő határához legközelebbi község határ képezi a tényleges határvonalat. Így lehetett a legkisebb bonyolalommal illeszteni a vízgyűjtő határát a közigazgatási határokhoz. Azokban az esetekben, amikor egy-egy nagyobb területű település területét fővízválasztó, vagy folyó szeli át, akkor a település területe is megosztott, 10 ilyen város és mintegy 50 község van. Egy-egy vízügyi igazgatóság átlag 4,2 (2-7) megyét érint. Egy-egy megye területe átlagosan 2,7 vízügyi igazgatósághoz tartozik. Mindössze 4 megye van (Komárom-Esztergom, Nógrád, Fejér, Zala) amelyek teljes területével egy-egy vízügyi igazgatósághoz tartozik, de van egy megye (Jász-Nagykun-Szolnok) amelyiknek a területe 5 vízügyi igazgatósághoz és négy megye, amelyik 4 vízügyi igazgatósághoz tartozik. Az előbbi „átfedések” tovább bonyolódhatnak, ha nem csak a község határok szerint vizsgáljuk, hanem figyelembe vesszük a vízügyi igazgatóságok működési vonalait (folyók, csatornák stb.) is.

A vízügyi igazgatóságok feladatai

(1) A területi vízügyi igazgatóság

- a) ellátja a vizek kártételei elleni védelemmel, a vízkárelhárítással (árvíz- és belvízvédekezéssel, vízhiány kárelhárítással, valamint a vízminőségi kárelhárítással) összefüggő, jogszabályban meghatározott feladatokat, ennek keretében
 - aa) végzi az elsőrendű árvízvédelmi létesítmények fejlesztését és fenntartását, azokon a védekezést, az árvízmentesítést, ha az kettőnél több települést érint, továbbá a védelmi szakfelszerelés karbantartását és fejlesztését,
 - ab) irányítja és ellátja a vízkárelhárítás műszaki, igazgatási teendőit,
 - ac) tervezi, szervezi és szakmailag irányítja a védekezés területi feladatainak ellátását,
 - ad) irányítja a helyi önkormányzatok, valamint a vizitársulatok vízkárelhárítási tevékenységét; ebben a jogkörében eljárva – elrendelt védekezési készülség esetén – a vízkárelhárítási szakmai feladatok tekintetében utasítási jogkörrel rendelkezik,
 - ae) adatokat szolgáltat a helyi önkormányzatok számára a vizek kártételei elleni védelemmel összefüggő, a közigazgatási feladatok ellátásához szükséges tervek elkészítéséhez, vagy törvény felhatalmazása alapján elkészíti, felülvizsgálja a terveket,
 - af) összehangolja a védőművek építését, fejlesztését, továbbá lebonyolítja a beruházási tevékenységeket,
 - ag) végzi a vízhiány kárelhárítást az állami tulajdonú vizilétesítmények tekintetében,
 - ah) végzi a vízminőségi kárelhárítást, ideértve a tevékenység műveleti (operatív) irányítását, valamint – szükség és technikai lehetőség esetén – annak végrehajtását,
- b) üzemelteti és fejleszti a vízrajzi észlelőhálózatot, ennek részeként víztest monitoringot tart fenn, vízrajzi adatokat gyűjt és feldolgoz,
- c) ellátja a VIZIR területi nyilvántartásának és vízgazdálkodási adatgyűjtésének üzemeltetési és fejlesztési feladatait, a gyűjtött adatokat feldolgozza, értékeli és tárolja, továbbá együttműködik az országos vonatkozású feladatok teljesítésében,
- d) ellátja a távlati ivóvízbázisok vízkészletének felhasználható állapotban tartásával kapcsolatos feladatokat,
- e) ellátja a vizeink állapotértékelésével kapcsolatos területi feladatokat,
- f) ellátja a közműves vízellátással és szennyvízkezeléssel, ideértve a települési ivóvízminőségjavítással, valamint a települési szennyvizek tisztításával és ártalommentes elhelyezésével kapcsolatos nemzeti és regionális programok elkészítésével kapcsolatban a feladatkörébe utalt feladatokat,
- g) részt vesz a vízügyi tárgyú nemzetközi kapcsolatok fenntartásával összefüggő feladatok ellátásában,
- h) ellátja az egyes európai uniós források felhasználásával megvalósuló projektek tervezésével, a források felhasználásával megvalósuló központi, pályázati, valamint kiemelt kormányzati projektek megvalósításával kapcsolatos feladatokat,
- i) ellátja a vizitársulatok szakmai felügyeletével kapcsolatos feladatokat,
- j) szervezi és irányítja a vízügyi igazgatás keretén belül megvalósuló közfoglalkoztatási programok végrehajtását,
- k) múzeumi, levéltári, oktatási tevékenységgel kapcsolatos feladatokat lát el,
- l) ellátja az egyéb, jogszabály vagy a miniszter által a feladatkörébe utalt feladatokat.

- (2) **A területi vízügyi igazgatóság** vagyongazdálkodási feladatai körében fenntartja, üzemelteti és fejleszti az egyes állami tulajdonú vagyontárgyakat (medrek, vizilétesítmények, erdők), így különösen a vízrajzi törzshálózatot, illetve az állami alapfeladatokat ellátó vízrajzi üzemi hálózatot, a távlati ivóvízbázisok mérő- és megfigyelő rendszerét, az üzemeltetési monitorozó rendszereket, az ár- és belvízvédelmi létesítményeket, a vízelvezető műveket, az öntözési célú vizilétesítményeket, a vízépítési mű-

tárgyakat, a vízlépcsőket, a folyók duzzasztott tereit, a vízelosztó- és többes rendeltetésű rendszereket, továbbá a vízkészlet-gazdálkodási feladatokat ellátó vízátvető, vízpótló műveket.

(3) A területi vízügyi igazgatóság végzi

- a) a vagyonkezelésében lévő vizilétesítmények fenntartását, üzemeltetését és fejlesztését,
- b) a vagyonkezelésében lévő állami tulajdonú vízfolyások, holtágak és természetes állóvizek szabályozását, mederfenntartását, partvédelmét,
- c) a kitűzési terv szerint és a hajózási hatóság egyetértésével a hajózható folyószakaszokon, a természetes tavakon és csatornákon a hajóút kijelölését, kitűzését és fenntartását,
- d) a védekezési célokat szolgáló gépek, felszerelések, hordozható szivattyúk, szállító járművek, hajópark üzemképességének biztosítását,
- e) a vizek medrében található nádasok vízminőség-védelmi nádgazdálkodását,
- f) az állami tulajdonban lévő vizilétesítményeken a mezőgazdasági vízszolgáltatást,
- g) háttéranyagok készítését szakterületi stratégiák és tervek kialakításához és egyedi döntésekhez, helyzetelemzések, felmérések és statisztikai elemzések készítését,
- h) a vízgyűjtő-gazdálkodással kapcsolatosan jogszabály által feladatkörébe utalt feladatokat.

(4) A területi vízügyi igazgatóság gondoskodik:

- a) az állami, az önkormányzati és a magántulajdonban lévő vízkárelhárítási vagy mezőgazdasági célú vizilétesítmények fenntartói, üzemeltetési, rekonstrukciós és fejlesztési összhangjának megteremtéséről,
- b) az Ivóvízminőség-javító Program területi végrehajtásáról,
- c) a vízkészletekkel való gazdálkodás körében
 - ca) a vízkészletek térbeli, időbeli, mennyiségi és minőségi számbavételéről és azok elosztásáról,
 - cb) a vizek hasznosítási lehetőségeinek megőrzéséről a természetes vizek hasznosíthatósági feltételeinek rendszeres ellenőrzésével, a vízhasználatot akadályozó vízminőségi károk megelőzésével és elhárításával,
 - cc) a vizek mennyiségi és minőségi védelme érdekében a távlati ivóvízbázisok megóvásáról, védőidomainak, illetve védőterületének meghatározásáról, valamint ingatlannyilvántartási bejegyzéséről, valamint
 - cd) a laboratóriumainak működtetéséről a vízrajzi, vízkészlet-gazdálkodási és vízminőségi kárelhárítási feladatai ellátása érdekében.

(5) A területi vízügyi igazgatóság részt vesz:

- a) a vízellátást és szennyvízkezelést érintő szakmai pályázatok, projektek értékelésében,
- b) az országos vízgazdálkodási stratégia és koncepció, valamint az egyéb ágazati stratégiák és koncepciók szakmai megalapozásában,
- c) a vízhasználatok ellenőrzésében, és az ebben a feladatkörben hatáskörrel rendelkező hatóságnál intézkedést kezdeményezhet, továbbá
- d) ügyfélként a vagyonkezelésébe tartozó, vagy az azokra hatást jelentő vízhasználatok, vizilétesítmények és vizimunkák vízjogi engedélyezési (elvi, létesítési, üzemeltetési, fennmaradási) eljárásában.

(6) A területi vízügyi igazgatóság közreműködik:

- a) a vízvédelmi politika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv végrehajtásához kapcsolódó vízgazdálkodási vonatkozású feladatokban,
- b) a települési szennyvíz kezeléséről szóló, 1991. május 21-i 91/271/EGK tanácsi irányelv által meghatározott jelentés előkészítésében,
- c) a Nemzeti Települési Szennyvízelvezetési és -tisztítási Megvalósítási Program kétévenkénti felülvizsgálatával összefüggő szakmai anyag elkészítésében,
- d) a Települési Szennyvíz Információs Rendszer ügyfélszolgálatának szakmai feladatainak ellátásában,
- e) a vízkészletjárulék befizetésével, vagy annak elmulasztásával összefüggésben indult hatósági eljárásban,
- f) a szomszédos országokkal létesített vízgazdálkodási egyezmények végrehajtásában,
- g) a többoldalú nemzetközi együttműködések vízgazdálkodási feladatainak végrehajtásában.

(7) A területi vízügyi igazgatóság véleményezi a kiemelt térségre és a megyére készülő területfejlesztési koncepciót és programot, valamint területrendezési tervet, továbbá a településrendezési eszközöket.

20–2. táblázat. Magyarország hatályos kétoldalú határvízi egyezményei

MAGYARORSZÁG hatályos kétoldalú határvízi egyezményei			
Ssz.	Az egyezmény megnevezése	Az aláírás helye, időpontja	A kihirdetés időpontja
1.	A Magyar Népköztársaság és az Oszták Köztársaság között a határvídek vízgazdálkodási kérdéseinek szabályozása tárgyában	Bécs, 1956. április 9.	1959.évi 32.sz. törvényerejű rendelet
2.	A Magyar Népköztársaság Kormánya és a Csehszlovák Szocialista Köztársaság Kormánya között a vízgazdálkodás kérdéseinek szabályozásáról	Budapest, 1976. május 31.	55/1978.(XII.10.) Minisztertanácsi rendelet
3.	A Magyar Köztársaság Kormánya és Ukrajna Kormánya között a a határvízekkel kapcsolatos vízgazdálkodási kérdésekről	Budapest, 1997. november 11.	117/1999.(VIII.6.) Korm. Rendelet
4.	A Magyar Köztársaság Kormánya és Románia Kormánya között a határvízek védelme és fenntartható hasznosítása céljából folytatandó együttműködésre	Budapest, 2003. szeptember 15.	196/2004.(VI.21.) Korm. Rendelet
5.	A Magyar Népköztársaság és a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság Kormánya között a vízgazdálkodási kérdések tárgyában (magyar-szerb)	Belgrád, 1955.augusztus 8.	Hatályos: 1956. május 19.
6.	A Magyar Köztársaság Kormánya és a Horvát Köztársaság Kormánya között a vízgazdálkodási együttműködés kérdéseiben	Pécs, 1994. június 10.	127/1996. (VII.25.) Korm. Rendelet
7.	A Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovén Köztársaság Kormánya között a vízgazdálkodási kérdések tárgyában	Ljubljana, 1994. október 21.	41/2001.(III.14.) Korm. Rendelet hatályos: 1955.május 27.

20–3. táblázat. A vízügyi igazgatóságok szakaszmérnökségei

A vízügyi igazgatóság neve	Szakaszmérnökségek száma	Szakaszmérnökségek székhelye	Megjegyzés (speciális feladatkörök)
Észak-dunántúli	4	Ásványráró, Csorna, Győr, Tata,	
Közép-Duna völgyi	3	Budapest, Balassagyarmat, Ráckeve	
Alsó-Duna völgyi	4	Baja, Baja (hajózás) Kalocsa, Kunszentmiklós	Hajózási Szakaszmérnökség (Baja)
Közép-dunántúli	4	Siófok, Szekszárd, Székesfehérvár, Veszprém	Siófoki Vízügyi Kirendeltség (Siófok)
Nyugat-dunántúli	3	Szombathely, Zalaegerszeg, Keszthely	Kis-Balaton Üzemmérnökség (Keszthely)
Dél-dunántúli	2	Kaposvár, Pécs	
Felső-Tisza vidéki	4	Kisvárd, Mátészalka, Nyíregyháza, Vásárosnamény	Folyamos Szakaszmérnökség (Vásárosnamény)
Észak-magyarországi	5	Sárospatak, Tokaj, Miskolc, Eger, Gyöngyös	Tiszalóki Vízlépcső (Tiszalók), Hajózási Szolgálat (Tokaj)
Tiszántúli	3	Berettyóújfalu, Hajdúszoboszló, Polgár	
Közép-Tisza vidéki	4	Karcag, Kisköre, Mezőtúr, Szolnok	
Alsó-Tisza vidéki	4	Csongrád, Hódmezővásárhely, Szeged, Szentes	
Körös vidéki	3	Gyula, Szarvas, Szeghalom	
Összesen:	43		

A vízügyi igazgatóságok sokrétű feladataikat szakágazati és funkcionális egységek, valamint területi szerveik, a szakaszmérnökségek útján látják el (20–3. ábra és 20–3. táblázat)

Az igazgatóságok szoros együttműködésben dolgoznak a Katasztrófavédelmi Igazgatósággal, Kormányhivatallal, az önkormányzatokkal, a gazdálkodó szervezetekkel és a vízgazdálkodási szolgáltató vállalatokkal, víziközmű és vízgazdálkodási társulatokkal. Az együttműködés keretei között kell az általános térségi és parciális érdekeket összehangolni a vízgazdálkodás állami feladataival, a szakmai követelményekkel.

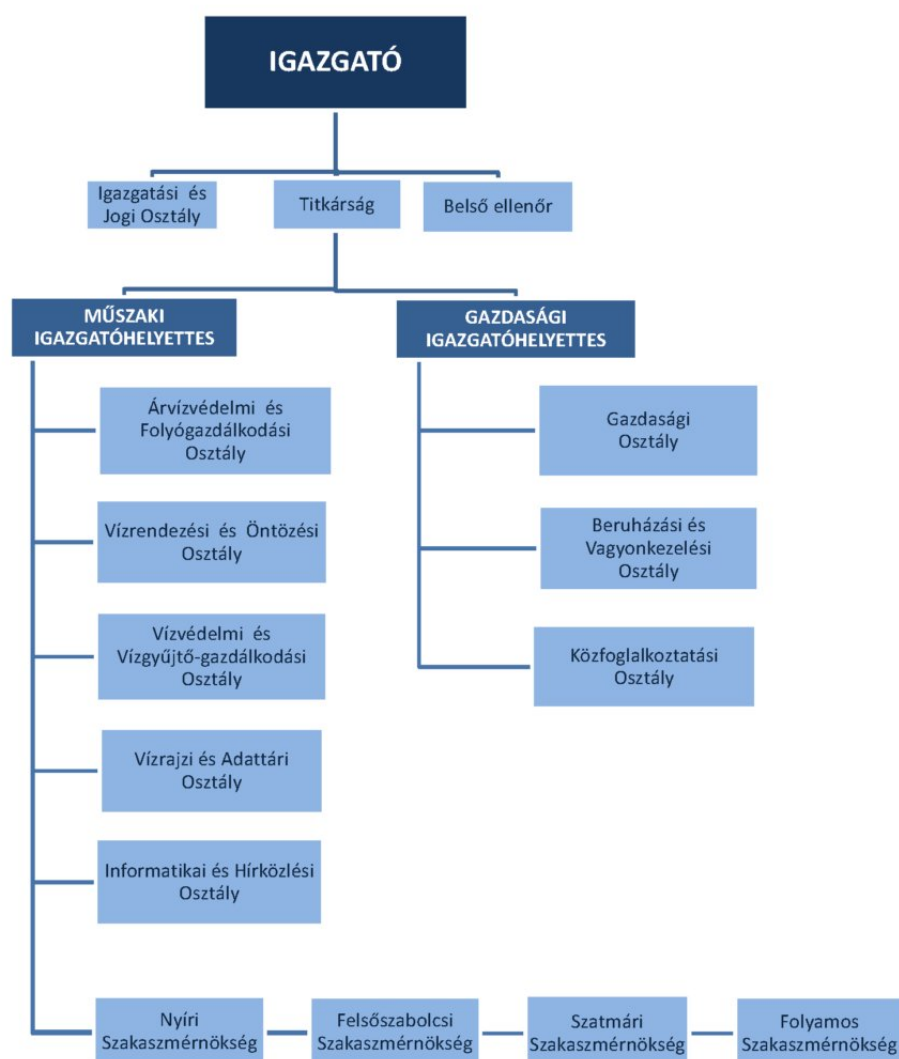
A 12 vízügyi igazgatóságból 10 szoros határvízi együttműködést folytat a határos országok vízügyi szerveivel az árvízvédelem, folyószabályozás, belvízvédelem, vízminőségvédelem, a hidrológiai adatcsere és egyéb információcsere területén. Az együttműködés minden relációban kormányközi egyezményeken alapul (20–2. táblázat).

Árvíz- és belvízvédekezés esetén az igazgatóság teljes személyi és tárgyi eszközállományával részt vesz a védekezési feladatok irányításában és végzésében.

A vízügyi igazgatóságok szervezete

A vízügyi igazgatóságok szervezeti felépítése (a BM és az OVF iránymutatásainak megfelelően többé-kevésbé egységes. Ezt a szervezeti sémát a Felső-Tisza vidéki VIZIG példáján mutatjuk be (20–3. ábra).

A vízügyi igazgatóságok területi egységei a szakaszmérnökségek. Egy-egy igazgatóságnál 2-5 szakaszmérnökség működik, országosan összesen 43 (20–3. táblázat). Néhány esetben a szakaszmérnökségek speciális feladatkörrel működnek. Ezeket a 20–3. táblázat megjegyzés rovatában tüntettük fel.

20–3. ábra. A vízügyi igazgatóságok szervezeti felépítése (a Felső-Tisza vidéki VIZIG példáján)

20.3.4. Vízügyi hatóságok, vízvédelmi hatóságok és szakhatóságok

A 223/2014. (IX.4.) Korm. rendelet kijelöli a vízügyi hatóságokat és vízvédelmi hatóságokat.

Területi vízügyi hatóságként és szakhatóságként, továbbá területi vízvédelmi hatóságként és szakhatóságként első fokon azok a megyei katasztrófavédelmi igazgatóságok járnak el, amelyek a vízügyi igazgatóság székhelyén működnek (a budapesti VIZIG esetén a Fővárosi Katasztrófavédelmi Igazgatóság). A katasztrófavédelmi igazgatóságok a területi vízügyi hatósági és szakhatósági ügyekben jogutódjai az egykori területi vízügyi hatóságoknak, valamint a területi vízvédelmi hatósági és szakhatósági ügyekben, feladat- és hatáskörökben jogutódjai a területileg illetékes környezetvédelmi és természetvédelmi felügyelőségeknek.

A Kormány *országos vízügyi hatóságként* a *Belügyminisztérium Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóságot* jelöli ki, amely a hatóság első fokú vízügyi hatósági vagy szakhatósági, vízvédelmi hatósági vagy szakhatósági eljárása esetén, *másodfokon jár el.* (A BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság az Országos Vízügyi Hatóság jogutódja a vízügyi hatósági és szakhatósági ügyekben és az Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség jogutódja a vízvédelmi hatósági és szakhatósági ügyekben, feladat- és hatáskörökben.)

A 223/2014. (IX.4.) Korm. rendelet 11-13. § kijelöli azokat a közreműködő szakhatóságokat, amelyek a vízügyi hatóság különböző vízjogi engedélyezési eljárásaiban – szakterületüknek megfelelően – első- és másodfokon közreműködnek.

20.3.5. A nemzeti fejlesztési miniszter víziközmű-szolgáltatással kapcsolatos feladatai

A Kormány tagjainak feladat- és hatásköréről szóló 152/2014. (VI. 6.) Korm. rendelet 124. § a következőképpen részletezi a nemzeti fejlesztési miniszter feladatait a víziközmű-szolgáltatással kapcsolatban.

A miniszter a víziközmű-szolgáltatásért való felelőssége keretében

- előkészíti a víziközmű-szolgáltatás közszolgáltatási tevékenységére és a víziközmű-működtetéshez kapcsolódó gazdálkodói tevékenységre vonatkozó jogszabályokat;
- részt vesz a víziközmű-szolgáltatás területén a települési önkormányzatok és a fogyasztók érdekvédelmi szerveivel való szakmai kapcsolattartásban.